

Prof. dr hab. Marek Wagner
Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi
Łódź, grudzień 2019

Recenzja dorobku artystycznego i dydaktycznego dr hab. Elżbiety Jabłońskiej

w związku z postępowaniem o nadanie tytułu profesora w dziedzinie sztuki wszczętym przez Radę Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu .

Elżbieta Jabłońska urodziła się w 1970 roku w Olsztynie. Obecnie mieszka we wsi Kozielec nad Wisłą, pomiędzy Bydgoszczą a Grudziądzem. W roku 1990 zdała egzaminy wstępne na Wydział Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 1995 roku otrzymała tytuł magistra sztuki z grafiki warsztatowej na Kierunku Artystyczno-pedagogicznym, a w 1996 roku rozpoczęła pracę na stanowisku asystentki na Wydziale Sztuk Pięknych macierzystej Uczelni.

W 2004 roku na tym samym Wydziale uzyskała kwalifikacje I stopnia za pracę kwalifikacyjną: *Przenoszenie przedmiotów sztuki* i została zatrudniona na stanowisku adiunkta. W 2014 roku uzyskała kwalifikacje II stopnia za pracę kwalifikacyjną: *Łagodny zamach na odbiorcę. W poszukiwaniu relacji*, również na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu.

Od 2016 roku pracuje na stanowisku profesora Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Od roku 2015 pełni funkcję Kierownika Zakładu Rysunku w Instytucie Artystycznym na Wydziale Sztuk Pięknych UMK i zasiada w Radzie Programowej Kierunku Sztuka Mediów i Edukacja Wizualna.

PRACA DYDAKTYCZNA

Dr hab. Elżbieta Jabłońska doświadczenia wyniesione z aktywnej pracy twórczej konsekwentnie przekazuje swoim studentom. Już od 2004 roku prowadzi zajęcia malarstwa i rysunku dla studentów Edukacji Artystycznej, Kierunku Rzeźba, kierunku Grafika, jednocześnie współpracując z prof. Bogdanem Chmielewskim w ramach przedmiotów: Notacje rysunkowe i Rysunek intermedialny.

Od 2016 roku prowadzi samodzielne zajęcia z różnych form rysunku, od Notacji rysunkowych po rysunek w przestrzeni otwartej dla studentów Kierunku Sztuka Mediów i Edukacja Wizualna.

KSZTAŁCENIE MŁODEJ KADRY

Dr hab. Elżbieta Jabłońska jest promotorem 12 dyplomowych prac magisterskich i licencjackich, a także recenzentem 20 dyplomów. Jej praca dydaktyczna przynosi bardzo interesujące efekty. Na szczególną uwagę zasługują dwie prace dyplomowe, które zostały uhonorowane Medalem im. Janusza Boguckiego za Najlepszy Dyplom. Nagrodzone, powstałe pod jej kierunkiem prace, to instalacja Pauliny Goloś *Droga do domu* z 2016 roku oraz projekt Pauliny Bromy *Ściana* z roku 2018.

W latach 2013-2019 dr hab. Elżbieta Jabłońska pełni obowiązki promotorskie w trzech przewodach doktorskich przeprowadzonych na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Jest to przewód mgr Lilianny Piskorskiej: *Pragnienie kontaktu. Relacyjność jako kreowanie przestrzeni społecznej i pozaspołecznej*, zrealizowany w 2017 roku, przewód mgr Justyny Jaworskiej *ALC – Artistic Language Code* oraz przewód mgr Natalii Wiśniewskiej: *Użytkownicy i użytkowniczkę ciepła. Działania kontekstualne i partycypacyjne jako metody realizacji twórczych*, oba w 2018 roku.

Kandydatka jest również autorką 7 recenzji prac doktorskich: pracy mgr Moniki Rak na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu w 2014 roku, mgr Aleksandry Kubiak na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu w 2016 roku, mgr Pawła Liska na Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu w 2017 roku, mgr Iwony Zająć na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, mgr Karoliny Freino na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku również w 2017 roku, mgr Anny Witkowskiej na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku w 2018 roku i mgr Macieja Salamona na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku w 2019 roku (w trakcie).

DZIAŁALNOŚĆ ORGANIZACYJNA

Dr hab. Elżbieta Jabłońska dzięki swojej pracy organizatorskiej, stwarza studentom wiele możliwości aktywnego uczestniczenia w życiu artystycznym. Jest organizatorem lub współorganizatorem wielu ekspozycji prezentujących wyniki działalności i osiągnięcia studentów. Kandydatka podkreśla wagę tych wydarzeń, uzasadniając, że są one dla niej: *wyjątkowo istotne pod względem dydaktyki*.

W latach 2011-2014 współpracuje przy organizacji Ogólnopolskich Wystaw Rysunku Studenckiego w Toruniu, które od roku 2016 uzyskują rangę międzynarodową. W uczelnianej galerii 9.39 inicjuje i organizuje kilkanaście wystaw np. *Taśma* w 2017 roku, *Młodzi artyści w Starym Fordonie* w 2017 roku i *Na miarę* w 2018 roku.

Kandydatka prowadzi również intensywną działalność organizacyjną poza uczelnią. W roku 2013 jest członkiem Komisji Ekspertckiej MKiDN dla priorytetu Sztuki Wizualne. W latach 2012-2014 członkiem Rady Programowej Fundacji Nowa Sztuka Wet Music, w roku 2017 wchodzi w skład Kapituły Nagrody im. Jerzego Ludwińskiego i Kapituły Medalu im.

Janusza Boguckiego, a w latach 2016 i 2018 - członkiem Jury VII i VIII Międzynarodowej Wystawy .Rysunku Studenckiego.

Dr hab Elżbieta Jabłońska jest także Przewodniczącą Komitetu Nominującego do Konkursu Spojrzenia 2019 organizowanego przez Narodową Galerię Sztuki Zachęta oraz Fundację Deutsche Bank, a swoją pasję działania ukierunkowuje także na cele charytatywne. Dla osiągnięcia godnych poważania celów prowadzi akcje, takie jak np. aukcja dzieł sztuki *Przypadkowa przyjemność* w Galerii Miejskiej Arsenał w 2017 roku czy *Równowaga* w Centrum Kultury Zamek w 2018 roku. W tym czasie organizuje także warsztaty charytatywne, takie jak *Słowa* w Miejskiej Bibliotece w Bydgoszczy, czy *Oddzielając ziarna od plew* w Galerii Dizajni we Wrocławiu

DOROBEK NAUKOWY I POPULARYZATORSKI

Jako przykłady swojej działalności naukowej Kandydatka podaje między innymi swoje wystąpienia, które realizuje po otrzymaniu habilitacji.

W 2015 roku wygłasza wykład: *Łagodny zamach na odbiorcę. W poszukiwaniu relacji* w ramach Konferencji Diagnoza w Kulturze w Centrum Kultury Zamek w Poznaniu. W 2016 roku w ramach Programu Bardzo Młoda Kultura prezentuje temat *Naruszenie. Strategie i narzędzia stosowane w praktyce artystycznej* w Narodowym Centrum Kultury Kulturhaus w Toruniu.

Artystka współpracuje z lokalnymi przedstawicielami różnych środowisk twórczych np. z muzykami przy realizacji projektu *Partytura na głosy zwierzęce* w kilku polskich miastach, czy z poetami i architektami przy realizacji *Poręcz* w Kijowie

PUBLIKACJE I PRACE O CHARAKTERZE POPULARNO-NAUKOWYM

Sztuce Elżbiety Jabłońskiej poświęcone są obszernie rozdziały w wielu znaczących publikacjach: *Korespondencje. Sztuka nowoczesna i uniwersalizm* wydana przez Muzeum sztuki w Łodzi w 2012 roku, *Ważne, żeby palił się się ogień* wydana przez CSW w Toruniu w 2013 roku, *Nieużytki sztuki. Art Wastelands* wydana przez Galerię BWA w Zielonej Górze w 2014 roku, *Sztuka niekonkretnych działań* wydana przez Fundację Bęc Zmiana w 2015 roku, *Labirynt bez granic* wydana przez Galerię Labirynt w 2015 roku, *Muzeum Sztuki w Łodzi. Monografia* wydana przez Muzeum Sztuki w Łodzi w 2015 roku, *Kobiety, sztuka i społeczeństwo (Women, Art and Society)* wydana przez Rebis Poznań w 2015 roku, *Sztuka w naszym wieku* wydana przez Fundację Sztuki Polskiej ING w 2015 roku, *Macierzyństwo. Współczesna literatura, kultura, etyka* wydana przez Uniwersytet Łódzki w 2016 roku, *Pozycja smaku. Jedzenie w granicach sztuki* wydana przez PAN w 2018 roku, *Znikając. Deficytowe zdarzenie w okresie przejściowym* wydana przez Muzeum Sztuki w Gdańsku w 2019 roku.

OSIĄGNIĘCIA ARTYSTYCZNE

Dr hab. Elżbieta Jabłońska zajmuje się malarstwem, rysunkiem, grafiką, fotografią, a także instalacją i działaniami typu performance o silnym akcencie partycypacyjnym, z podkreśleniem jej relacyjnego charakteru, a jej dorobek w tych dziedzinach jest wręcz imponujący. Kandydatka załącza spis swoich prezentacji od 2013 roku: listę 25 pokazów indywidualnych i kilkunastu różnego rodzaju indywidualnych akcji artystycznych.

Udokumentowany przez Kandydatkę okres nie obejmuje jej osiągnięć przed habilitacją, sądzę, jednak, że wiele jej prac bazuje na wcześniejszych działaniach, o których jak sądzę, należałoby wspomnieć. W pracach tych Artystka ukazuje niezwykłą siłę oddziaływania współczesnych mediów na codzienne życie. Wykorzystując obowiązujące powszechnie stereotypy kobiecości, komentuje status kobiet w społeczeństwie. Zwraca uwagę na mitologizowanie ich znaczenia, a jednocześnie spychanie do drugorzędnej niemal marginalnej roli w rzeczywistym świecie. W tych jej działaniach możemy odczytać indywidualnie traktowane echa wątków sztuki feministycznej.

Znaczącą realizacją Elżbiety Jabłońskiej jest autoportret Artystki w stroju Supermana z dzieckiem w objęciach, z cyklu zatytułowanego *Gry domowe*. Praca pochodzi z 2002 roku i należy do jednej z najbardziej popularnych jej dzieł, dzięki rozpowszechnieniu w formie wielkoformatowego plakatu na kilkuset billboardach w całym kraju. Temat pracy pozycjonuje Autorkę w obszarze Sztuki Kobiet. Ona sama, jednakże, traktuje to określenie jako duże uproszczenie i uogólnienie.

Praca ta jest pewnego rodzaju zapowiedzią przyszłych realizacji, daje wyraz zamiłowania artystki do działań w dużej skali w otwartej przestrzeni publicznej i z dużym rozmachem. Potwierdzają to kolejne liczne prezentacje. Takie chociażby, jak: *Nowe życie* - neon zrealizowany w Lublinie w 2013 roku.

Aby kontynuować i rozwinąć projekt *Nowe życie*, Jabłońska tworzy filmu dokumentujący rejs z tym neonem, który odbył się Międzynarodową Drogą Wodną E 70 na Noteci. Artystka jest jego współautorką i jako osobne dzieło prezentuje w wielu miejscach np. w Galerii BWA w Bielsku-Białej, Muzeum Narodowym w Gdańsku czy Fabryce Sztuki w Tczewie, Galerii Arsenał w Poznaniu, BWA w Zielonej Górze i ISW Wyspa w Gdańsku, Królikarni w Warszawie, BWA w Olsztynie, Bunkrze Sztuki w Krakowie, BWA w Tarnowie, Galerii Arsenał w Białymstoku czy w CSW Kronika w Bytomiu.

W 2014 roku powstaje kolejny neon *Różowy* - zrealizowany w Galerii Monopol w Warszawie w 2014 roku, w 2106 roku w Galerii Instytutu Polskiego w Berlinie i Deutsche Banku KunstHalle.

Dr hab. Elżbieta Jabłońska podkreśla, że fundamentalne dla niej znaczenie mają aspekty sztuki, które określa jako: *Przestrzeń, Czas i Język wypowiedzi artystycznej*.

Jako swoje najważniejsze, najbardziej znaczące osiągnięcia artystyczne artystka uznaje powstałe w 2014 roku dwa projekty, które są wynikiem współpracy z 10 galeriami i muzeami w Polsce, od Galerii Arsenał w Białymstoku, przez Muzeum Sztuki w Łodzi do Muzeum Współczesnego we Wrocławiu.

Pierwszy z nich to wieloletni projekt *Dzierżawa pod uprawę. W poszukiwaniu nieużytków sztuki*, którego celem jest stworzenie przestrzeni dla współpracy publiczności z przedstawicielami instytucji sztuki. W tym samym roku powstaje *Partytura na głosy zwierzęce*, projekt polegający na chóralnym wykonaniu utworu inspirowanego odgłosami zwierząt. Obie prace są wynikiem determinacji Artystki w dążeniu do budowania bliskiego, osobistego kontaktu z odbiorcą. Podkreśla ona, że: *badanie wzajemnych możliwości komunikacyjnych i nieustanne pragnienie porozumienia z publicznością wciąż są mi najbliższe. To dla mnie zdecydowanie najważniejsze priorytety.*

Elżbieta Jabłońska przedstawia spis ponad 65 wystaw zbiorowych i wydarzeń artystycznych w kraju i za granicą, w których bierze udział. Z tej długiej listy wynika, że Artystka prezentuje swoje realizacje na wystawach i pokazach zbiorowych w najznakomitszych polskich galeriach i muzeach: np. cykl fotografii *Zamaż mnie* w Muzeum Współczesnym we Wrocławiu w 2013 roku, cykl lightboxów *Naruszenie* w Muzeum Sztuki w Łodzi także w 2013 roku, instalację *Okna* w Instytucie Sztuki Wyspa w Gdańsku w 2014 roku czy wieloelementową instalację *Równowaga* w Centrum Kultury Zamek w Poznaniu 2018 roku, film *Nowe życie* w Zachęcie Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie też w 2018 roku, oraz projekt *Znikając* w Trafostacji Sztuki w Szczecinie w 2019 roku.

Artystka prezentuje swoje prace, wygłasza wykłady i prowadzi warsztaty także za granicą, np w Colegiul de Arte Plastice w Kiszyniowie w 2014 roku, w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Odessie w 2015 roku, w Gemeentemuseum w Helmond w Holandii w 2015 roku, w Lviv Palace of Arts we Lwowie, w Polnishes Institut w Berlinie i w Dusseldorfie w 2016 roku czy w Public Art Festival w Petersburgu w Rosji w 2018 roku.

Elżbieta Jabłońska może poszczycić się nagrodami otrzymanymi za swoją twórczość i działalność organizacyjną. W 2015 roku została nagrodzona stypendium twórczym Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W roku 2015 i 2016 a także w 2019 otrzymała stypendium dla osób zajmujących się twórczością artystyczną i upowszechnianiem kultury przyznane przez Prezydenta Miasta Bydgoszczy. W roku 2016-2017 wyróżnienie zbiorowe Rektora Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu za działalność organizacyjną. W 2019 roku jej praca *Nowe Życie* została nominowana do międzynarodowej nagrody Institute for Public Art 2019.

ISTOTA SZTUKI I SZCZĘŚLIWEGO ŻYCIA W NARRACJACH ELŻBIETY JABŁOŃSKIEJ

Elżbieta Jabłońska jest w drodze ciągłego przekształcania społecznego rozumienia: czym może być sztuka, i świadomego oraz intuicyjnego w niej współuczestniczenia. Autorka

wpływa na ten proces z pomocą aktywnych technik narracyjnych swojej indywidualistycznej wrażliwości. W sytuacji ciągłej, głębokiej antynomii sztuka - życie, realizuje swoje strategie artystyczne równocześnie w dwojaki, odrębny sposób. W sferze teoretycznej radykalnie re-definiuje samo pojęcie *sztuka*, desakralizuje i ześwieczcza to pojęcie. W naszych kodach kulturowych sztuka funkcjonuje zwykle jako coś odświętnego, lepszego *odłączonego* od codziennej egzystencji, jej lepszego wcielenia, czegoś co onieśmiela i nie pozwala się zbliżyć, a tak naprawdę, nie pozwala sprawiać przyjemności. Taka postawa społeczeństwa wobec sztuki przestaje stopniowo być normą, a na przestrzeni sztuki nowożytnej widzimy wiele historycznych przykładów takiego programowego zbliżenia sztuki i życia. Do takich prób zaliczyć można m.in. tematykę renesansowego malarstwa portretowego Europy Północnej, tematykę niderlandzkiego malarstwa barokowego (martwe natury i pejzaże), tematykę malarstwa francuskiego drugiej połowy XIX wieku, a przede wszystkim sporej części sztuki dwudziestowiecznej, takiej n.p. jak: rewolucyjne podniesienie do rangi sztuki przedmiotu przez Marcela Duchampa, sztukę niemieckiego ekspresjonizmu lat 20., prostej formy geometrycznej jako tematu sztuki abstrakcyjnej, przedmiotów produkowanych przemysłowo jako dzieł popartu, prostego gestu jako działania artystycznego w sztuce tasyzmu, czystego pomysłu idei jako formy sztuki w konceptualizmie, itd.

Jednak na tym tle radykalizm Autorki zaskakiwać może obszarem, jaki sfera artystyczna anektuje. Jabłońska mówi nam, że sztuką może być wszystko, n.p. coś zwyczajnego, banalnego, łączącego się z naszą codziennością i naturalnym, przynależnym nam środowiskiem, którego jest immanentną częścią.

W obszarze swej autorskiej przestrzeni Artystka wywraca świat do góry nogami. Jednocześnie w sposób bardzo delikatny i ostrożny postępuje ona relatywizując postawy społeczne w obrębie działań artystycznych, ich związków z codziennym życiem i towarzyszącym mu czynnościom. Sensualnie zdaje się mówić, że sztuka to nic nadzwyczajnego i niezrozumiałego, ale coś, co może być udziałem każdego, kto tego chce spróbować i co nas czynić może lepszym, spokojniejszym i bardziej codziennie szczęśliwym. Sztuka nie jest Sacrum, sztuka jest naszym życiem.

STRATEGIE ARTYSTYCZNE

Na określenie poczynań twórczych Elżbiety Jabłońskiej możemy użyć kilku różnych określeń. Swoją strategią wypełnia założenia sztuki społecznej w zakresie treści jak i stawianych sobie celów. W zakresie stosowania środków i technik narracyjnych i performatywnych jest sztuką partycypacyjną, a Autorka kładzie szczególny nacisk na jej relacyjność, dążąc do niwelowania dystansu, a tym samym zbliżaniu się do odbiorcy, czytaniu jego potrzeb oraz chętnym, bezinteresownym udzielaniu pomocy. Nie czyni tego jednak za wszelką cenę (n.p. wykorzystywania czy kokietowania odbiorcy, o czym sama pisze), a obawiając się potencjalnej możliwości manipulacji, zadowala się często potencjonalnością takiego zbliżenia czy pomocy i byciu raczej pasywnym w relacjach z odbiorcą ogniwem. Jej przykładowe działania to n.p. warsztaty z bezdomnymi,

poszukiwanie kobiet z ogłoszenia, próby likwidacji zadłużenia na zeszyt, pomaganie innym artystom przy montażu ich własnych wystaw, przy jednoczesnej rezygnacji z prezentowania własnej, zapraszanie do spędzania wolnego czasu zaprzyjaźnionych kuratorów i innych osób, zbliżone aktywności przenoszone na grunt rodzinny, uczestniczenie w codziennych rytuałach, pozbywanie się nawyku kompulsacyjnego działania i powstrzymanie nadmiernego produkowania, wreszcie zanikanie, zamieranie, wyciszenie, jako forma szczęścia i braku aktywności jako formy artystycznego działania. To tylko niektóre z bogatej listy stosowanych metod transponowania potoczności w dotychczasowy obszar sztuki i zaprzeczających stwierdzeniu, że codzienność jest monotonna i nudna a tylko odświętność - atrakcyjna.

Przyznaję, że miałem terminalne problemy z trafnym odczytaniem realności łączenia w funkcjonalną całość sztuki i życia - dwu najistotniejszych, proponowanych przez autorkę istoty rzeczy. Jej realizacje wcześniejsze, a przede wszystkim ostatnie niosą w sobie, również z tego powodu, silny wątek utopijny. Te idealistyczne, antysystemowe i antyinstytucjonalne treści pojawiają się w pracach Jabłońskiej już bardzo wcześnie. Z czasem coraz silniej przenikając jej twórczość i życie intensywnie, do głosu dochodzą projekty o strategii zbliżonej do filozofii buddyjskiej.

Jabłońska wie, że jej postępowania artystyczne wymagają większej prywatności i nienaruszania kruchej równowagi. Potwierdza, że jest jej bliżej do działań poza specjalistycznymi instytucjami. Ze współpracy z nimi, jednak nie rezygnuje, starając się raczej zmieniać jej charakter. Jednocześnie rośnie chęć i potrzeba wyciszenia, zanikania, zacierania po sobie i swojej działalności śladów. Autorka afirmuje taką postawę, odrzucając zgodny z jej przekonaniem imperatyw formy bycia poprzez ciągłą kompulsywną aktywność i permanentne tworzenie. Potencjalna niekoherentność, a nawet sprzeczność takiego działania, dzieje się na styku realizacji idealistycznej wizji sztuki „w miejscu nad rozlewnie płynącą rzeką” z jak mówi: *defraudacją publicznych pieniędzy z udziałem publiczności* - na tym zasadza się bowiem jej artystyczna strategia. Czy powstaje czasowa niezgoda pomiędzy zanikaniem sztuki, czy też jej strukturalną desakralizacją i nasycaniem cechami codziennego życia, a ogromną aktywnością artystyczną, edukatorską, publiczną Elżbiety Jabłońskiej, jej wielką ilością projektów, wystaw, pobytów rezydencyjnych, stypendiów i publikacji? - zapewne tak. Jak jest więc z tą utopijną aktywnością Autorki w heroicznym i wymarzonym stąpieniu się sztuki i życia?, i jak programowo udaje się jej łączyć wielką ekspansywność z niezbędnym wyciszeniem emocjonalnym? - ścierania ciągłego na nowo, pojawiania się ze znikaniem? Wejścia z wychodzeniem? W dużym stopniu odpowiedzią jest na to interpretujący tekst *Znikanie*, towarzyszący wystawie pod tym samym tytułem w Trafostacji Sztuki. Czytamy w nim, *m.in. Dlaczego „znikając” skoro można „zniknąć”?*

Określenie znikając umożliwia interpretację nakierowaną na czynność, która, nie dość, że jest niedomknięta w czasie, dodatkowo nie wyklucza wszystkich innych czynności, które wydarzają się równolegle, a wręcz na nie wskazuje.

Jest to niezwykle porządkujące, a zarazem otwierające, ponieważ potwierdza fakt, że jesteśmy w nieustającym procesie, a nasza aktywność nie jest i nie może być jednokierunkowa.

I dalej:

Z moich dotychczasowych praktyk i obserwacji wynika, że relacje z publicznością to dość skomplikowany proces uzależniony od mnóstwa czynników, na które często nie mamy wpływu. Wielokrotnie przekonałam się, czasem dość boleśnie, że sztuka jest traktowana zdecydowanie marginalnie przez większość społeczeństwa. Jako działalność, której efekty nie mieszczą się w sferze użyteczności, jest deprecjonowana i spychana na margines rzeczy ważnych.

Mój problem z trafnym odczytaniem pozornej kontr-produktywności działań Autorki ustąpił, kiedy ostatecznie przyjąłem założenie, że właśnie w pracowitej, pełnej determinacji i uporze, akceptacji łączenia sprzeczności, zasadzają się główne cechy sensu, znaczenia i wartości jej funkcjonowania.

To skuteczne sklejanie swojej codziennej egzystencji i działalności artystycznej w szczególnego rodzaju Jabłońska oksymoron, wydaje się jedną z podstawowych cech jej metodyki.

Podsumowując, cieszę się, że m.in. przypadło mi w udziale pisanie o sztuce i działalności Elżbiety Jabłońskiej i było mi dane zająć stanowisko wobec intrygującego zjawiska jakim jest twórczość, postawa i życiorys Kandydatki. Jej dorobek i światopogląd pozycjonuje ją jako jedną z najciekawszych obecnie postaci progresywnej sztuki w Polsce. Mamy do czynienia z Artystką wybitną, która w najnowszej sztuce polskiej zdołała przekonstrować nasze poglądy na temat poczucia szczególnej wspólnoty: sztuka - życie.

KONKLUZJA

Dr hab. Elżbieta Jabłońska posiada bogaty, w pełni udokumentowany dorobek artystyczny. Jej dokonania są wybitne i oryginalne, zarówno pod względem formy jak i treści. Posiada osiągnięcia dydaktyczne na poziomie licencjackim, magisterskim i doktorskim oraz doświadczenie w organizowaniu zarówno wydarzeń artystycznych jak i edukacyjnych. Jest artystką całkowicie ukształtowaną i kompletną. Łącząc dużą wiedzę humanistyczną z własną wrażliwością, buduje w swojej twórczości idee, w których łączy głęboko ludzkie w treści *credo* artystyczne z delikatnym i intymnym w formie postępowaniem.

Po przeprowadzeniu analizy merytorycznej stwierdzam, że dorobek dydaktyczny, naukowo-badawczy, organizacyjny i artystyczny Kandydatki całkowicie spełnia wymagania ustawowe o stopniach naukowych i tytule naukowym.

Absolutnie popieram wniosek Rady Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu o nadanie dr hab. Elżbiecie Jabłońskiej tytułu profesora sztuki.

2020 -01- 14
Toruń,
Podpis
Prof. dr hab. Elżbieta Basiul

DZIEKAN
Wydziału Sztuk Pięknych

